

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.014/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Polczer Attila kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	illetménnyel kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó jogvita (megbízási díj megfizetése)
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 1.K.701.038/2024/13. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 37.500 (harminchétezer-öttszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a helység1 Rendőrkapitányság állományában helyszínelő (baleseti) és balesetvizsgáló beosztásban van kinevezve, szolgálatteljesítési helye a helység1 Rendőrkapitányság illetékességi területe. A felperes a 2021. május 1-től 2024. július 31-ig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) rendszeresen, szinte minden szolgálatában látott el járőri feladatokat, TIK küldéses járőrszolgálatot, fokozott ellenőrzéseket, idegenrendészeti és migrációs ellenőrzéseket, különböző rendőri akciókat, sebességmérést, valamint a helység1 Rendőrkapitányság illetékességi területén kívül is végzett balesethelyszínelést (pl. helység2 Rendőrkapitányság); az illetményalap 100%-ának megfelelő havi megbízási díj és törvényes késedelmi kamata megfizetésére irányuló szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozat1 számú, 2024. augusztus 9-én kiadmányozott határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a keresetében az alperes kötelezését kérte a perbeli időszakra számítottan bruttó 1.507.350 forint megbízási díj és annak középídtől (2023. január 6.) számított késedelmi kamata megfizetésére. Állította, hogy kinevezése szerinti beosztásához (helyszínelő (baleseti) és balesetvizsgáló) a megjelölt feladatok nem tartozhatnak, a közlekedési balesetek és a közlekedési bűncselekmények, valamint a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34) ORFK utasítás (a továbbiakban: 60/2010.ORFK utasítás) kódex jelleggel kimerítően tartalmazza a helyszínelő (baleseti) feladatait, ezek között a megjelölt feladatok nem szerepelnek. Úgyszintén kódex jelleggel határozza meg a Járőr- és Őrszolgálati szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) a járőri beosztáshoz (járőr, járőrvezető, járőrparancsnok) tartozó feladatokat, és az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szervek tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyeletei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás alapján (a továbbiakban: TIK utasítás) a TIK ügyeletes irányítja a közterületi állományt, azonban minden rendőr csak a beosztása szerinti feladatot köteles ellátni, nem pedig megbízási díj nélkül mindenfajta közterületi feladatot. Igényét az illetményalap 100%-ában határozta meg, keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdését és a 60/2010.ORFK utasítást jelölte meg.

[3] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját és összecszerúségét. A 2021. május 1-től 2023. január 31-ig terjedő időszak kapcsán hivatkozott

arra, hogy a felperes 2022. február 25-28., 2022. március 1-3., 2022. március 15-18., 2022. június 29-július 2. közötti napokon a Hszt. 60. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak szerint más rendőri szervhez került átrendelésre és a Hszt. 61.§ -a szerinti ideiglenes átrendelés időszakában a hivatásos állomány tagját az illetményén felüli további díjazás nem illethi meg.

[4] A 2023. február 1-től 2024. július 31.-ig terjedő időszak kapcsán a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozva kifejtette, hogy a felperes a szolgálati beosztásához nem tartozó, de a végzettsége, képzettsége alapján részére meghatározott szolgálati feladatait a szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül köteles volt végrehajtani. A 2023. február 1-től kezdődő időszak kapcsán akként érvelt, hogy a követelt megbízási díj iránti igény megalapozatlan. Utalt arra, hogy a felperes a perbeli időszakban 253 alkalommal teljesített napi szolgálatot, ez idő alatt 103 baleset helyszínelési feladatot kellett ellátnia, ami figyelembe véve a 39 hónapos értékelte időszakot 2,6 db helyszínelést jelentett a vizsgált hónapok átlagában, márpedig az igényérvényesítési időszak egyik felében sem volt az a jogalkotó szándéka, hogy a rendőri állomány a teljes illetményért cserébe semmiféle feladatot ne végezzen. és ha mégis alapvető rendőri feladatot lát el, akkor azt megbízási díj fejében tegye. A sebességmérés, járőrfeladat, TIK küldéses járőrfeladat végrehajtásakor a felperes nem a beosztásához nem tartozó feladatot látott el, hanem rendőri intézkedést foganatosított, amely megbízási díj megfizetését nem alapozza meg.

[5] Az alperes a jogalap fennállása esetére a követelésösszességének tekintetében az illetményalap 50%-ának megfelelő mértékű megbízási díjat, azaz a 39 hónapra összesen 751.920 forint összeget tartott indokoltnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek megbízási díj jogcímén a törvényes levonásokkal terhelten 1.507.350 forintot és ennek 2023. január 6-tól a kifizetéséig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 88.200 forint perköltséget, továbbá a Veszprémi Törvényszék Gazdasági Hivatala felhívására 6.941 forint állam által előlegezett költséget. A perben azt vizsgálta, hogy a felperes ellátott-e olyan, a szolgálati beosztásához (helyszínelő (baleseti) és balesetvizsgáló) nem tartozó feladatokat, amelyek többletfeladatnak minősülnek. A 2023. február 1-jei jogszabálymódosításra figyelemmel azt is vizsgálta, hogy az a feladatellátás jelentős többletmunkát jelentett-e és nem volt-e eseti jellegű. A Kúria által kimunkált, kiforrott bírói gyakorlatra hivatkozással (pl. Kf.VIII.40.034/2021/4.) kiemelte, hogy a rendvédelmi szerv szabadon csak egy adott kinevezésen, az adott beosztáson belül határozhatja meg a hivatásos állományú munkaköri feladatait, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. A más városban végzett többletfeladatok nem tartoznak a felperes kinevezése szerinti beosztásához, így ezek nem lesznek a felperes munkakörébe tartozók. A 60/2010. ORFK utasítás a helyszínelő (baleseti) feladatait az adott munkakörre nézve kógens módon meghatározza, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. Ugyanakkor a közlekedési járőri beosztás feladatait a Járőrszabályzat 79.a) pontja határozza meg, mely szerint a járművezetők ellenőrzése, valamint a sebességmérés is, melyet külön tanúsítvánnyal rendelkező járőr végezhet, a járőri beosztáshoz tartozik. A fenti szabályozók nem tiltják, hogy az adott beosztást ellátó azon kívüli feladatokat is ellásson, azonban ez nem jelenti azt, hogy a beosztásába nem tartozó feladatokat a hivatásos állomány tagja további ellentételezés

(megbízási díj) nélkül lenne köteles teljesíteni. Összességében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes nemcsak a kinevezése szerinti szolgálati beosztásához tartozó feladatokat végezte a perbeli időszakban és nemcsak a helységi Rendőrkapitányság illetékességi területén, ezért e szolgálatok többletszolgálatnak minősülnek és megbízási díjra jogosítanak. A felperes által a perbeli időszakban végzett többletfeladatellátás megfelelt a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában írt feltételeknek, mivel a felperes a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatokat látott el rendszeresen a munkáltató megbízása alapján, ami szolgálatteljesítési idejének jelentős részét tette ki.

[7] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a perben utólagosan nem hivatkozhat a Hszt. 61. §-ában foglalt ideiglenes átrendelésre, figyelemmel arra, hogy a szolgálati panaszt elbíráló határozat ezt az alperesi hivatkozást nem tartalmazta.

[8] Az összecszerűség körében az illetményalap 100%-ában meghatározott megbízási díjigényt alaposnak találta, arányosnak az ellátott többletfeladattal, figyelemmel annak gyakoriságára. Az igényelt mértéket nem tartotta indokoltnak csökkenteni arra tekintettel, hogy a beosztása szerinti feladatellátás nem töltötte ki a felperes szolgálatteljesítési idejének egészét, mivel a beosztásán kívüli feladatellátás mértékét tekintette irányadónak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[9] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj összegének minden peresített hónap vonatkozásában az illetményalap 50%-ának megfelelő összeg megállapítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Hszt. 71. § (1) bekezdését, a 2023. február 1-től terjedő időszak vonatkozásában a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontját, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 58. §-át, a Rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 51. §-át, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) és (2) bekezdését, a Kp. 84. § (2) bekezdését és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4) és (5) bekezdésében írt rendelkezéseket.

[10] Érvelése szerint az Rtv. 58. §-a szerinti csapaterő alkalmazása nem az eredeti beosztástól függetlenül, annak ellátása mellett, hanem annak részeként, a rendőrség személyi állománya szervezett összevonásának következményeként valósult meg, erre tekintettel megbízási díj iránti igényt sem alapozhat meg. Az elsőfokú bíróság annak megállapításánál, hogy a sebességmérési feladatok felperes beosztásához nem tartoztak, nem vette figyelembe a sebességméréssel összefüggő feladatokról szóló 6/2022. (II. 4.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 6/2022. ORFK utasítás) 8. pontjában, valamint 58. pontjában foglaltakat, amelyek alapján, figyelemmel az Rtv. 4/A. § (3) bekezdés c) és v) pontjában foglaltakra, a sebességmérést végezheti a hivatásos állomány tagja, a rendészeti-igazgatási alkalmazotti, valamint a munkavállalói jogviszonyban álló személy egyaránt. Az ítéleti indoklás olyan megállapítást tartalmaz, mintha a sebességmérést, mint a közlekedési járőrök kizárólagos feladatát a Járőrszabályzat 79. pontja szövegszerűen tartalmazná. Ugyanakkor a sebességmérők kezelése jóval nagyobb személyi állományt érinthet, mint a közlekedési forgalomellenőrző járőrök.

[11] Az elsőfokú bíróság nem adta magyarázatát annak, hogy a 2023. február 1-től hatályos rendelkezéseknek megfelelően mennyiben ítélte jelentős többletmunkának a

hivatkozott feladatokat. Az alperes álláspontja szerint a jelentős többletterhet és többletmunkát, mint az igényjogosultság egyik konjunktív feltételét akkor lehet megállapítani, ha a mindenkori felperesi alaptevékenység és jellemző feladata a zsinórmérték, így azokat a munkákat és tevékenységeket jelentheti, amiket a mindenkori felperes az alapfeladatain túl végzett. Márpedig a felperes beosztásához kötött alaptevékenység rendkívül csekély munkát, nagyon kevés munkaórát jelent, erre tekintettel alkalmazható a Hszt. 71. § (3) bekezdése, illetve 102. § (1) bekezdés b) pontja. A havi 2, 3 esetszám az eseti jelleget nem haladja meg, így megbízási díj jogalapja nem lehet, vagy, ha bírói mérlegelés alapján kismértékben meg is haladja az eseti jelleget a más rendőrkapitányság illetékességi területén végzett közlekedési helyszínelés, az akkor is csak a megbízási díj minimum mértékének megállapítására teremthet alapot.

[12] Az elsőfokú bíróság nem értékelte a Hszt. 61. §-ában foglalt átrendelésre vonatkozó alperesi érvelést. A mellőzés oka az volt, hogy az alperes munkáltatói határozata nem tartalmaz erre irányuló okfejtést. Mindezt azért nem tartja elfogadhatónak, mert a felperes keresete a munkáltatói határozatban foglalt döntés ellen irányult és nem az indokolás hiányosságaira.

[13] A felperes az ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Akként érvelt, hogy nem lehet elfogadni az alperes álláspontját, hogy mégsem a 60/2010. ORFK utasítás és a 33/2015. BMr. alapján határozandó meg a munkakör tartalma, hanem a baleset helyszínelő minden rendőrségi alapfeladatot köteles ellátni, köztük a sebességmérést és mindenfajta TIK küldést is. A 2023. február 1.-jei Hszt. módosítás kapcsán hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.700.031/2024/4. számú ítéletére, mely szerint a jelentős többletmunkáért változatlanul jár a megbízási díj és a Hszt. 102. §-át nem lehet úgy értelmezni, hogy ellentételezés nélkül megbízási díj nélkül lenne köteles a hivatásos állomány tagja minden feladatot ellátni, amelyre képzettsége, végzettsége alapján alkalmas. Kifejtette, hogy a megbízási díj összecszerúsége kapcsán nem a törvényi minimumot kell kiindulási alapnak tekinteni, hanem a középértéket, amihez képest szükséges értékelni a növelő, illetőleg csökkentő tényezőket, körülményeket.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[14] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[15] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem keretei között - a fellebbezésben felhozott indokokat alapul véve - bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a jogvita elbírálásának alapjául szolgáló tényállást nem vitatta, a marasztalási összeg mértékét és az arra vonatkozó bírói mérlegelést nem támadta, eljárásjogi jogszabálysértést kizárólag a Hszt. 61.§-ával összefüggő érvei figyelmen kívül hagyásában jelölt meg, egyebekben kizárólag az ítélet - jogalapra és összecszerúségre vonatkozó - anyagi jogi álláspontjának felülbírálatát kérte a másodfokú bíróságtól.

[16] A felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülése jelentette, mivel az alperes álláspontja szerint a felperes által ellátott feladatok a felperes beosztásának részét képezték, azok többletfeladat jellege nem nyert alátámasztást. A felek eltérő jogértelmezéséből fakadó vitás kérdések értelmezését azonban a Hszt. módosítása előtti időszak tekintetében a Kúria már elvégezte, amit a Fővárosi Ítéltábla is irányadónak tekintett, attól eltérni nem kívánt.

[17] A hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenységnek van jelentősége (Kúria Kfv.VII.37.642/2020/5). Ezen jogszabályi rendelkezésben meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezési beosztáshoz tartozó feladatkört lát el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatnak minősül (Kf.III.45.110/2022/4.), amelyért megbízási díj jár.

[18] A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a hivatásos állomány tagjának beosztásához igazodóan kell meghatározni a munkaköri leírásban ténylegesen végezhető feladatokat, ami nem fedhet le több, másik beosztást. A 60/2010. ORFK utasítás kogens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, amelyet a munkáltató nem bővíthet korlátlanul; az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a sebességellenőrzés, forgalomellenőrzés, egyéb (járőr jellegű) feladatok egyértelműen nem tartoztak a felperes beosztásába, mert ez a tevékenység a baleseti helyszínelői munkától - minőségét és az ahhoz társuló felelősséget tekintve is - eltérő munkafeladat végrehajtását jelenti. A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekint egy másik munkakör - akár átmeneti, akár tartós - feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[19] A Kúria a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja értelmezése során a hasonló tényállású ügyekben több határozatában (Mfv.I.10.751/2016/4. – BHGY K-MJ-2017-1, Kf.III.45.090/2021/4. – BHGY K-KJ-2022-752) kifejtette, hogy a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával többletfeladatként. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok elvégzésére, melyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak és ahhoz igazodtak. Ugyanakkor hangsúlyozandó, hogy az alperesnek az a joga, hogy a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az érintett ellenszolgáltatásra való jogosultságát. Ha a felperes a

megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többlétszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés].

[20] A Kúria több határozatában kifejtette, hogy a munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át, rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többlétszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult (BH2018. 259.). A hivatásos szolgálati jogviszonyban – egyezően más alá- és fölé rendeltségen alapuló foglalkoztatási jogviszonnyal – a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik. (Kfv.VII.37.193/2020/8. – BHGY K-KJ-2020-246, Kf.VII.39.246/2020/4. – BHGY K-KJ-2020-469).

[21] A hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többlétszolgálatnak minősül, amelyért - amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység - a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör - akár átmeneti, akár tartós ellátása - nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. számú kúriai határozatok).

[22] Alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a baleseti helyszínelői beosztásán kívüli sebességellenőrzési és egyéb járőr ellegű feladatok teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. A 60/2010. ORFK utasítás kógens módon meghatározta az ellátandó feladatok körét, amelyet a munkáltató nem bővíthet korlátlanul; a sebességellenőrzés, forgalomellenőrzés és egyéb járőr jellegű feladatok egyértelműen nem tartoztak a felperes kinevezés szerinti beosztásába, mert ez a tevékenység a baleseti helyszínelői munkától - minőségét és az ahhoz társuló felelősséget tekintve - eltérő munkafeladat végrehajtását jelenti.

[23] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perrel érintett időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett - a feladatkimutatásban tételesen megjelölt - feladatok nem a beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult. Nem annak volt jelentősége, hogy felperes munkaköri leírásában rögzítették-e a sebességmérést, forgalomellenőrzést, vagy hogy az állománytáblázat közlekedési járőr beosztásokat nem tartalmazott, hanem annak,

hogy a felperes által ellátott sebességmérési, közlekedésellenőrzési, egyéb járőri jellegű feladatok a balesethelyszínelői beosztásához nem tartozhattak hozzá.

[24] Alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a 60/2010. ORFK utasítás kógens rendelkezései nem irányadók, s a felperes – az Rtv., a Szolgálati szabályzat, az ORFK utasítások rendelkezései alapján – a helyszínelői beosztásán kívüli közlekedési ellenőrzési, sebességmérési és egyéb feladatok teljesítésével a beosztásába tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el, illetőleg egyetlen olyan feladatot sem írt elő a felperesnek, amely a közlekedésrendészti szakterületen dolgozó hivatásos állományú munkaköréhez nem kapcsolható. Az alperes ezen fellebbezési érvelésével szemben az ítéltábla rámutat arra, hogy a Járőrszabályzat IV., a járőrszolgálat ellátására vonatkozó külön előírásokat tartalmazó fejezete külön alcímben (6.4.) szabályozza a közlekedési forgalomellenőrző járőrszolgálat feladatait, beékelve a 79. pont a) alpontjában közlekedési intézkedés végrehajtásaként a közúti forgalomban részt vevő járművek és járművezetők ellenőrzését. Abból, hogy a közjogi szervezetszabályozó eszköz nem nevesíti kizárólagosan a sebességmérést, forgalomellenőrzést, nem vonható le olyan következtetés, hogy az az adott munkakör annak minőségétől, felelősségétől függetlenül olyan rendőri alapfeladatot jelentene, amely a közlekedésrendészeti szolgálati ág feladatrendszeréhez kapcsolódik, és így a járőri beosztástól eltérő helyszínelő és balesetvizsgáló munkakörhöz – annak szerves részeként – társítható.

[25] A fenti vizsgálati körtől elkülönülő azon munkaszervezési kérdésnek, hogy a felperes munkaideje a helyszínelői és balesetvizsgálói feladatok ellátásával esetlegesen nem volt teljeskörűen lefedett, a szolgálati beosztásába tartozó feladatok meghatározása körében nincs jelentősége. Ezen indokra hivatkozással az ellátott többletfeladat nem minősül a felperes beosztásába tartozónak, és annak rendes szolgálati időben történő teljesítése nem jelenti azt sem, hogy a szóban forgó feladatokat a felperes ne a Hszt. 71. § (5) bekezdésének megfelelően, a beosztásába tartozó feladatok egyidejű elvégzése mellett látta volna el.

[26] A perben nem volt vitatott, hogy a perbeli időszakban felperes a beosztásához tartozó feladatok ellátása mellett, az alperes utasítása szerint szinte minden szolgálatában a beosztásához nem tartozó feladatokat látott el többletfeladatként, ezért az elsőfokú bíróság helyesen a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése fennállását állapította meg.

[27] Az ítéltábla rámutat ugyanakkor arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott arra ítélete indokolásában, hogy az alperes védiratában nem fogalmazhatott meg a szolgálati panaszt elutasító határozatában foglaltakhoz képest részletesebb jogi érvelést, ezért tévesen nem értékelte a Hszt. 61. §-ában foglalt átrendelésre vonatkozó alperesi érvelést. Az alperes a fellebbezésében helytállóan mutatott rá, hogy a felperes keresetében előterjesztett bizonyítékai vonatkozásában a nyilatkozattételi jog nyilvánvalóan megillette, hiszen csak a kereset és a mellékletét képező kimutatás birtokában adhatta elő védiratában a perbeli időszak egyes részszegeimensei tekintetében a felperes által kifejtett jogsérelemre vonatkozóan a releváns jogi álláspontját. E körben utal a bíróság a Kúria Kfv.VII.45.116/2023/5. számú döntésének elvi tartalmára, amely szerint a közigazgatási perben a kereseti kérelem nem

általában vonatkozik a közigazgatási tevékenység jogszerűségének vizsgálatára, a keresetet nem lehet a határozat megváltoztatásának vagy hatályon kívül helyezésének kérelmezésére szűkíteni. A felülvizsgálat kereteit a felperes által a keresetében megjelölt jogsérelem jelöli ki. A másodfokú bíróság mindezt megállapítja, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul érvelt akként, hogy a vizsgálódása körét az alperesi határozatban foglalt jogi érvelés jogszerűségének vizsgálatára kell korlátoznia, hiszen a jelen per kereteit a felperes által állított és keresetében részletesen kifejtett jogsérelem vizsgálata jelölte ki, ezzel kapcsolatban pedig a védiratban további jogszabályok és érvek megjelölése elfogadható. Az alperes ugyanakkor megalapozatlanul hivatkozott a Hszt. 61.§-ára. Az ideiglenes átrendelés 30 napra szólhat, azonban a felperes nem 30 napig, hanem folyamatosan, napi rendszerességgel felmerülően is ellátott sebességellenőrzési, forgalomellenőrzési és egyéb járőr jellegű feladatokat. Az elsőfokú bíróság Kp. 78.§ (1) és (2) bekezdése korében értékelendő bizonyítékértékelési eljárási hibája nem hatott ki az ügy érdemére.

[28] A Kp. 84. §-a szerint alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései szerint az ítélet indokolása a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmét, illetve nyilatkozatát és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza. A jogi indokolásban a bíróság rögzíti az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak fogadott el, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása a Pp. 346. §-ában foglalt, a fentiekben felsorolt követelményeknek megfelel, tartalmazza az alkalmazott jogszabályokat, a bizonyítékok alapján megállapított tényeket és a levont következtetést, a megbízási díj mértéke meghatározását és indokait a szükséges mértékben tartalmazza. Az, hogy a fél az ítélet jogi indokolásával nem ért egyet, nem jelenti az indokolási kötelezettség sérelmét.

[29] A Fővárosi Ítéltábla az 4.Kf.700.031/2024/4.számú ítéletében már állást foglalt abban, hogy a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának 2023. február 1. napi hatályú módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, mert ezen értelmezéssel a megbízási díj jogintézménye [a Hsz t. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése] mint speciális szabály, kiüresedne A Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítását követően a jogalkotó a megbízási díj jogintézményét megtartotta, azt a Hszt. 71. §-ában - a X. fejezetben meghatározott, a szolgálat teljesítésére vonatkozó rendelkezésektől - elkülönítetten továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy az általánoshoz képest eltérő, a korábbiakhoz viszonyítva szigorúbb feltételek szerinti elbírálást írt elő. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja a megbízási díjjal nem azonos, annak nem feleltethető meg, ez utóbbinál a többletmunka és a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén kívüli feladatellátás nem lehet konjunktív feltétel. Erre tekintettel nem foghatott helyt az alperes érvelése sem. Az elsőfokú bíróság ebből következően azt is helyesen értékelte, hogy a felperes az érintett hónapokban jelentős többletmunkát végzett, amire tekintettel ezen időszakban is a megbízási díj megilleti.

[30] A megbízási díj mértékével összefüggésben az alperes megsértett jogszabályhelyként a Hszt. 71. § (5) bekezdésére hivatkozott és előadta, hogy a minimum díjmértéket (azaz a rendvédelmi illetményalap 50%-át) meghaladó összeget) a többletfeladat és többletterhelés nem alapozta meg, lévén, hogy a helyszínelési feladatok a felperes munkaideje kb.10%-át tették ki, e körben álláspontja szerint az indokolás a feladat bonyolultsága, a többlettudás szükségessége tekintetében elfogadhatatlan. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság részéről a felperes saját beosztása melletti többletfeladatok rendszeres és jelentős mértékére tekintettel indokolt volt a megbízási díjnak az illetményalap 100%-ában történő megállapítása. A 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése is a mérlegelendő szempontoknál a többletfeladat nagyságát, a megbízással járó többletterheket, és a helyettesített szolgálati beosztás besorolását nevesíti. Az elsőfokú bíróság mérlegelése a felperes valamennyi szolgálata tekintetében szolgálati idejének több mint felét kitevő időben elvégzett többletmunkája tekintetében nem volt okszerűtlen, ellentmondásos, vagy a megállapított tényállással ellentétes. Az elsőfokú bíróság alappal állapította meg, hogy a rendvédelmi illetményalap 50-200%-áig terjedő keretek között a 100%-os mértékre irányuló kereseti igény a többletfeladatok gyakoriságára, jellegére tekintettel nem tekinthető eltúlzottnak.

[31] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[32] A pervesztes alperes a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által a kifejtett érdemi munkával arányosan felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[33] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért a fellebbezési illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[34] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[35] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 11.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke, előadó

dr. Tóth László s.k.
bíró

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
bíró